

Родовід письменників із Новосілок

Одним із цікавих і перспективних напрямків досліджень у сучасному краєзнавстві є вивчення родоводів і побудова генеалогічних дерев. У час карантинних обмежень сприяє цьому поява значного масиву оцифрованих архівних джерел генеалогічного характеру у вільному доступі в Інтернеті. Знати свій родовід важливо кожному громадянину України.

Якщо ж ми говоримо про видатних людей, які залишили помітний слід в минулому, то українським історикам важливо вивчати не лише віхи їхнього життя та діяльності, а й їхні родоводи. Інформація про походження людини допоможе зрозуміти мотивацію її вчинків, життєві погляди, причини поведінки тощо. Окрім того, вивчення походження відомих людей сприятиме формуванню історичної тяглості нашої державності, адже їхні пращури майже напевно були свідками чи безпосередніми учасниками визвольних змагань минулого.

Цього року на державному рівні відзначається 100-річчя від дня народження видатного українського письменника, автора пригодницьких та історичних творів, що перекладені багатьма мовами світу Володимира Малика (Сиченка), який народився у селі Новосілки (тепер – Боярської міської громади Фастівського району Київської області). А наступного року виповниться 100 років від дня народження його родича, письменника і поета Петра Сиченка, який теж народився у Новосілках та до останнього дня мешкав у селі Ясногородка (тепер – Бишівська сільська громада Фастівського району).

Обидва літератори у своїх спогадах лишили деякі відомості про своїх пращурів.

Зі спогадів Володимира Кириловича Малика (Сиченка): *«Батько мій, Кирило Пилипович Сиченко, походив з малоземельної селянської родини. Народився він у квітні 1897 року, а дід Пилип – в 1876 році. Прадід та прапрадід – Кіндрат та Максим – були кріпаками. Дід Пилип Кіндратович, як наймолодший у сім'ї, залишився у батьківській хаті на Сичовій горі, над центральною сільською дорогою (вулицею), біля рівчака. Мав лише одну десятину землі. Шукав собі дівчину «з приданим». Знайшов її через дорогу при повороті на вулицю Митниківку, де жив заможний селянин Зінченко Давид. У нього було 12 десятин, але й дітей чимало. За бабусяю Марією він дав дві десятини...»*

Мати – Мотрона Василівна Дженджеря, народилась 1902 року, в багатодітній безземельній чи малоземельній сім'ї. Дід Василь помер 1919 р. від «іспанки»... Бабу Оленку (маленьку справді) я знав (померла року 1938 чи 39-го). Дуже не хотіла вступати в колгосп. Мабуть, так і не вступила...» [1, 28–29].

Зі спогадів Петра Панасовича Сиченка: *«Два корені, два роди мої. Обидва – селянські, давньокозацькі. Доля обох мужицька, складна. Особливо роду батькового. Найперша згадка*

моя про нього пов'язана з романтичною особою прапрадіда Наума. Був, як розказував батько, а йому – дід, парубок славний, вродливий. Очі, мов терен, а чуб, як чорнозем у ранню весну... Дід Йосип оженився на молодій вродливій сироті Прісці. Мій дядько, батько Володимира Малика (Сиченка) Кирило Пилипович (дід Пилип і дід Йосип – двоюрідні брати)...

Прадід по матері жив там же, на Карпилівці. Звали його Аврам, прізвище – Осипенко. По його імені весь рід майбутній називався Оврамівським... Прадід мав трьох синів: Петра (Мого діда), Юхима та Семена і одну дочку Федору... Дочку Федору видали заміж у Мостище за Федора Ярошика. Молодша її дочка Ярина – мати Віталія Кулаковського, мого троюрідного брата й співавтора двох повістей – «Ой, гук, мати, гук» і «Ріки виходять з берегів».

Невдовзі оженилися й сини. Першим – дід Петро. Моя баба Марія – кругла сирота з хутора Богушівки» [2].

Усі роди, згадані Володимиром Кириловичем і Петром Панасовичем у спогадах, присутні в Новосілках від часу заселення краю після депортації мешканців з правого берега Дніпра на лівий, що була здійснена за наказом московського царя Петра I в 1711-1712 рр. Це останнє заселення відбувалося в 1714-1720 рр. І саме до того часу можна прослідкувати в архівах родоводи мешканців Приірпіння.

У Державному архіві Київської області зберігається Ревізька казка від 19 вересня 1795 року села Новосілок Рожівської округи Київської губернії, що тоді належало дідичному власнику, судді земському Мозирському Юрію Адамову сину Лінкевичу. З неї ми дізналися імена Сиченків, Зінченків, Дженджер, Осипенків, які мешкали в Новосілках наприкінці XVIII століття і є прямими пращурами Володимира Кириловича Малика та Петра Панасовича Сиченка.

27 двір. **Михайло син Стефана Сиченко**, 30 років, хлібороб.

У нього жінка – Марина - донька Афанасія, 30 років.

У них діти:

Сини: Іван, 3 роки; Олександр, 1 рік.

Донька їх Єфросинія, 7 років.

У нього брат **Дем'ян Стефанів**, 27 років, хлібороб.

У нього жінка Зиновія - донька Михайла, 20 років.

У них діти:

Сини: Федір, 7 років; Євстафій, 2 роки.

Другий брат рідний **Іван син Стефана**, 22 роки, хлібороб.

У нього жінка Варвара - донька Павла, 23 роки.

Окремо, у власному дворі мешкав найстарший син Стефана Сиченка.

57 двір. **Омелян син Стефана Сиченко**, 40 років, хлібороб.

У нього жінка – Агафія донька Миколая, 30 років.

У них діти:

Сини: Василь, 13 років; Іван, 9 років; Зиновій, 8 років; Йосиф, 6 років.

Донька Тетянка, 1 рік.

44 двір. **Мусій син Василя Зінченко**, 45 років, хлібороб.

У нього жінка – Меланія донька Миколая, 40 років.

У них діти:

Сини: Михайло, 18 років; Самійло, 13 років.

Доньки: Ганна, 17 років; Хвесья, 10 років.

36-й двір. **Петро син Ониська Джинжера** (у документі – Дзинзера), удівець, 60 років, хлібороб.

У нього діти:

Сини: Федір син Петрів, 25 років. У нього жінка – Палагія донька Григорія, 20 років.

Димитрій Петрів, 20 років, хлібороб. У нього жінка – Ганна Іванова донька, 18 років. У них донька Меланія, 1 рік.

Григорій Петрів, 15 років.

Іван Петрів, 11 років.

І ще одна сім'я, старшого сина Петра Джинжери, не мала власного двору:

Яків Петра син Джинжеренко (у документі – Дзинзеренко), удівець, 35 років, хлібороб.

У нього діти:

Сини: Василь, 8 років; Йосип, 6 років; Артемій, 1 рік.

Донька Дарія, 4 роки.

5-й двір. **Павло Прокопів син Осипенко** (у документі – Єсипенко), 48 років, хлібороб.

У нього жінка – Агрипина Семенова донька, 30 років.

У них діти:

Сини: Іван Павлів, 28 років. У нього жінка – Марія, донька Дем'яна, 25 років.

Євтихій Павлів, 9 років.

Доньки Павла: Меланія Павлова донька, 13 років; Наталія, 7 років.

Павла брат рідний **Данило Прокопів син**, 40 років, хлібороб.

У нього жінка – Агрипина Никифорова донька, 40 років.

У них діти:

Сини: Павло, 13 років; Федір, 6 років; Яків, 3 роки.

11-й двір. **Федір Прокопів син Осипенко** (у документі – Єсипенко), 40 років, хлібороб.

У нього жінка – Тетяна, донька Олексія, 30 років.

У них діти:

Сини: Афтанасій, 16 років; Кирило, 10 років; Мартин, 6 років; Яків, 3 роки.

Донька: Марта, 19 років.

У нього брат – **Мартин Прокопів**, 35 років, хлібороб.

У нього жінка – Тетяна, донька Семена, 30 років.

У них діти:

Син: Федір, 14 років.

Доньки: Марта, 12 років; Хима, 4 роки [3, 814–863].

Дослідивши також інші ревізькі казки, сповідні розписи й метричні книги, що зберігаються в Центральному державному історичному архіві (м. Київ) [4, 139–156; та ін.] та Державному архіві Київської області [5], ми збудували генеалогічні дерева письменників із Новосілок, а також встановили їхню спорідненість по роду Сиченків (див. ілюстрації).

Прямі пращури Володимира Сиченка

– по роду Сиченків: Кирило (1897 р.н., батько) – Пилип – Кіндрат (1830) – Максим – Омелян (1755) – Стефан;

– по роду Зінченків: Марія (бабуся) – Давид (1842) – Кіндрат (1810) – Михайло (1777) – Мусій (1750) – Василь;

– по роду Дженджер: Мотрона (1902 р.н., мати) – Василь (1869) – Омелян (1837) – Павло (1810) – Григорій (1780) – Петро (1735) – Онисько;

– по роду Кучменків: Лукина (1835 р.н., прабабуся) – Олекса (1801) – Пилип (1767) – Йосип.

Прямі пращури Петра Сиченка

– по роду Сиченків: Панас (1898 р. н., батько) – Йосип (1864) – Василь (1837) – Микола – Михайло (1765) – Стефан;

– по роду Осипенків (1-ша гілка): Єфросинія (1899 р.н., мати) – Петро – Аврам (1846) – Василь (1796) – Опанас (1779) – Федір (1755) – Прокоп;
– по роду Осипенків (2-га гілка): Євдокія (1840 р.н., прабабуся) – Микита (1818) – Павло (1782) – Данило (1755) – Прокоп.

Список джерел:

1. Малик В. К. Спогади. Листи до брата і друга : в 3 ч. / В. К. Малик. — Ч. 1. — Лубни: Інтер Парк, 2020. — 280 с.
2. Сиченко П. П. У дерева – два корені / рукопис. — 12 с.
3. Державний архів Київської області (далі – ДАКО). – Ф. 280. – Оп. 2. – Спр. 19.
4. ЦДІАК України. – Ф. 127. – Оп. 1015. – Спр. 1110.
5. ДАКО. – Ф. 280. – Оп. 2. – Спр. 999.